

имахъ задъ гърба си се отмѣсти. Скалата е разрушена и нашата закрила разпрѣсната. Димътъ се дигна и азъ виждамъ шинелътъ си превърнатъ на парцали, въ него като че ли мишки сж приготвили гнѣзда за да раждатъ малкитѣ си, така е развълненъ, раздробенъ. Попипвамъ се дали не съмъ раненъ. Не съмъ. Слава на Бога! И въ съзнанието ми изпъква молитвата, която ме учи въ детскитѣ ми години покойната ми майка: „Запази ме Боже, отъ всички злини и отъ нашитѣ врагове, за да Ти се свѣти името Ти. Аминъ. Не, така не бѣше молитвата, азъ не я помня . . . Може би, страшния трѣсъкъ е отнесалъ половината отъ моята паметъ . . .

Деца та сж при менъ. Това отъ лѣво продължава да спи, а другото си играе съ една откъсната ржка, която е захвърлена тукъ отъ нѣкой снарядъ. Ржката е слаба и нежна, усилената работа е оставила малко мазоли и прищи, но все пакъ е запазена и азъ я познавамъ тая ржка . . . Азъ съмъ я виждалъ и безъ да трепне една нотка на състрадание, взимамъ отъ ржцетѣ на войника ржката и почвамъ да я разглеждамъ.

— Тя е откъсната отъ лакета — прошепна малкия и неговитѣ сини очи ме поглеждатъ.

— Да, да, отъ лакета сж я откъснали и нѣма капчица кръвъ . . . Ти знаешъ ли чий е тая ржка? . . . Тя е на подофициера Борисъ.

— Да, на нашето младчи, ето тоя нокетъ миналата седмица го порѣза съ моето ножче . . .

И двама ние съвсемъ спокойно си приказваме всрѣдъ тая страшна трѣскотня и като две безгрижни деца се гледаме въ очитѣ, готови да се засмѣемъ. Тая наша забрава биде премахната отъ попадалитѣ на близо снаряди, които ни посипвашъ съ прѣстъ и камъни. Спящия се събуди, разтърка очитѣ си и пипна пушката, готовъ да изхвъркне задъ полуразрушената скала. Съ мжка го задържамъ.

— Кжде отивашъ?

— Ротата замина, да я стигна — въ полусънъ отговори той и пакъ се помжчи да се изкубне отъ ржцетѣ ми.

— Стой тукъ! Ротата не е заминала. Тя е въ окопитѣ. Пази се! Лѣгай ниско! — и азъ викамъ колкото ми гласъ държи, невѣмъ командвамъ цѣла рота.